

DEN FRIA KOMMUNEN

Förverkligandet
av en
alternativ
samhällsform

I SKRIVANDE STUND:

VI, SOM HAR TAGIT INITIATIVET TILL DEN
HÄR PROGRAMFÖRKLARINGEN, ÄR ETT PRO-
DUKTIONSKOLLEKTIV UTANFÖR ÖREBRO.

KOLLEKTIVET BOSTÄLLET
BISKOPSVRAK
71020 STORA MELLÖSA
019/46266

KOLLEKTIVET OMFATTAR NU 9 VUXNA, ETT
LITET BARN OCH HUSDJUR. I ÖREBRO HAR
VI ETT VEGETABILISKT VÅRDSHUS

GRÖDA & FÖDA AB (gemenligen kallat "GRÖDAN")
NYGATAN 40
702 11 ÖREBRO
019/143383

SOM VI I VISS UTSTRÄCKNING FÖRSER MED PRO-
DUKTER FRÅN EGNA ODLINGAR. VIDARE HAR
VI BÖRJAN TILL EN GETFARM, ÄN SÅ LÅNGE
17 DJUR. FLER PROJEKT LIGGER PÅ PLANJE-
RINGSSTADIET. I ÖVRIGT DRYGAS KASSAN UT
MED ANSTÄLLNINGAR PÅ DEN ALLMÄNNA
ARBETSMARKNADEN.

VÅRDSHUSET, ODLINGARNA, GETTERNA OCH
ALLA VÅRA ÖVRIGA AKTIVITETER SYFTAR
TILL ATT MÖJLIGGÖRA FÖRVERKLIGANDET

DEN FRIA KOMMUNEN

Med "vi" menas i fortsättningen alla, som omfattar, de här formulerade idéerna.

Vi syftar till att förverkliga en självförsörjande och självbestämmande fri kommun för en befolkning av ung. 500 - 1500 människor.

Härtill krävs ett territorium, tillräckligt stort, men inte större än att försörja 1500 människor med alla livsförnödenheter. Områdets storlek bestäms av dess kvaliteter.

Territoriets anskaffande

Alternativ 1: Fredlig ockupation

Eftersom vår uppfattning är, att varje människa har rätt till den del av Jorden, som hon behöver för sitt livsuppehälle, skulle vi i och för sig kunna tänka oss att ockupera den mark, som fordras. Men det är en metod, som vi anser vara svårare att genomföra, inte minst därigenom att vi då förmodligen kommer att misslyckas med att få opinionen med oss. Det blir ju då i den breda allmänhetens ögon frågan om stöld och det är ett inget vidare vackert begrepp för gemene man. - Även om stöld i t.ex. storindustrins täckmantel tillåts sluka människors hälsa och rättmätiga krav på en levande kultur.

Alternativ 2: Militär ockupation

Och att bruka militära maktmedel för att komma åt jorden, anser vi inte bara vara moraliskt förkastligt, utan ännu som mest kunna leda till en utdragen gerilla-, sabotage- och propagandaverksamhet, vars summa av kardemumma skulle bli en kurs för myndigheter, militär och polis i konsten att omintetgöra väpnat upprorsförsök.

Alternativ 3: Parlamentarisk metod

En tredje väg är den parlamentariska, som vi dock

inte heller vågar lita till. Alldeles för stora intressegrupper, såväl civila som militära, i beslutandeställning står emot oss, för att vi ska kunna hoppas på framgång den vägen.

Så klart kan man väl inte helt utesluta möjligheten, att de svenska myndigheterna inför dagens mörka framtidsutsikter, förstår värdet av experiment med alternativa, energi- och råvarusnåla samhällsformer, som detta av oss skisserade. ...m så visar sig vara fallet, då är vi öppna för samarbete med samhällsforskare och myndigheter.

Stat och kommun ger ju bidrag åt industrier, som lokaliserar sig i glesbygden. Detta är ett försök, att inte helt ta död på avfolkningsområdet, genom att skärka befolkningen där arbetstillfällena och ge kommunen möjligheter att klara sina underhålls- och utvecklingskostnader, samt att minska överbelastningen på landets övriga kommuner.

Alternativ 4. Ekonomisk metod

Så kvarstår alltså den ekonomiska vägen. Den innebär, att människor, som vill bo i ett likadant samhälle som vi, träffas och gemensamt utarbetar lönsamma projekt. Givetvis finns ensamvargar, som föredrar att kämpa på egen hand. Dom är självklart också välkomna, då tiden är inne att slå våra påsar samman och köpa den mark, som vi behöver.

Men vår verksamhet har inte lönsamheten allena som riktmärke, vi försöker så gott det går, att ägna oss åt saker, som rimmar väl med vårt rättstänkande. Skulle nämligen våra egna drömmar gå i kras, så har vi åtminstone haft nöjet att delta i den nya våg av progressiva och konstruktiva krafter, som, trots tunga ekonomiska och militära intressen, kastar sig mot det organiserade och ofta dolda våldet mot Jordens människor, natur och för allt liv nödvändiga resurser.

Vi har alltså i 1:a hand valt den ekonomiska metoden och i 2:a hand den parlamentariska.

Befolkningsmängd

Undre gränsen : nödvändiga sysslor

Varför minst ca. 500 invånare? Jo, vi är av den upfattningen, att för att klara av att leva självförsörjande, med allt vad det innebär av utförda sysslor, bör vi vara åtminstone 500 barn, vuxna och gamla. Vi kommer ju att behöva bland annat jordbruk, skogsbruk, boskapskötsel, vvs-hantering, husbyggnad, snickeri, metallhantering, glasbruk, medicinsk vård, utbildning och konstnärlig verksamhet. Och mer till.

Göteborgs universitets tidskrift "Forskning och Framsteg", nr. 3 -74, har publicerat en artikel om ett hypotetiskt samhälle, omfattande 500 invånare, som är självförsörjande ifråga om energi och livsmedel. 500 inv. alltså, det stämmer ju väl med våra egna beräkningar.

Projektgruppen för denna studie vid universitetet utgörs av: Professor Karl Erik Eriksson, teoretisk fysik, docent Kjere Olsson, organisk kemi, Tore Eriksson, teoretisk fysik, Anders Lundberg, fysiologi och Temming Virgin, fysiologisk botanik. För närvarande arbetar Kjere Olsson med stöd av naturvetenskapliga forskningsrådet på en förstudie.

Ovre gränsen & demokrati

Men varför inte fler än ca. 1500? Jo, är vi fler, så blir vi tvungna att överge stormötesprincipen. I ett samhälle av vår storlek, med 1500 max. av alla åldrar, är det möjligt att genomföra alla beslut av gemensam betydelse, t.ex. vad det gäller odlingsföljd, råvaruanskaffning, energiförsörjning, utbildning, information till och från samhället utanför, genom allmän röstning på ett ofta återkommande stormöte.

Genom att undvika representantskap för grupper i samhället, utan i stället låta var och en, som önskar delta i beslutandeprocessen göra det i egen hög person och med samma myndighet, som vem annan som helst, kan vi lägga grunden för en äkta "folkets kultur".

En kultur där alla har samma möjligheter att påverka sitt samhällsliv, åtminstone så långt det låter sig lösas organisatoriskt. Vår övertygelse är ändå den, att ingen annan människa kan representera sin personliga övertygelse, så bra som hon själv.

Överbefolkning

Definitiva gränser

Vi har lagt under oss mark, tillräckligt för att livnära 1500 människor på. Förr eller senare uppstår förmodligen överbefolkningsproblemet av två tänkbara orsaker: Nativitet och inflyttning. Detta problem måste vi lösa inom kommunen, dvs. inte genom att vidga våra gränser eller "utvisa" några medborgare. Problemet finns redan i stora delar av världen och genom att vi bearbetar och löser det för vårt eget vidkommande, utan att därför belasta omvärlden på något sätt, lämnar vi ändå bidrag till lösandet ur global synvinkel.

Åtgärder

Nativiteten måste, om så krävs, begränsas med metoder, som nogtänks igenom. T.ex. preventivmedel, sterilisering eller minskat sexualliv. Någon lagstiftning härom får inte antas. Genom gemensamt utformade och väl motiverade rekommendationer, överlåter vi till varje enskild människa, att själv vidtaga de åtgärder hans eller hennes kollektiva samvete erbjuder.

Inflyttningen måste ändå, om problemet uppstår, begränsas enligt överenskommelser, som fattats vid de tätt återkommande stormötena, där all gemensam problematik stötes och blötes.

Ekonomi och försörjning

Ägande

Alla produktionsenheter för tillverkning av varor.

som ska förbrukas av alla, t.ex. energi och livsmedel, ägs, planeras och bearbetas av alla. Detta är en nödvändig faktor, om även den kollektiva ansvarskänslan ska hålla avsejd kvalitet.

Dessutom är det här en etisk fråga, där vi anser, att allt som är av vikt för befolkningen som helhet, ska vara underställt hela befolkningens ägande och ansvar.

Pengar & råvaror

Inne i frikommunen kommer pengar att vara värdelösa. Med pengars hjälp kan varors och tjänsters reella värden i form av kvantitet, kvalitet, andligt värde och arbetsinsats i förhållande till människornas och den övriga naturens behov kräva, förvrängas till förmån för egoistiska och spekulativa syften. Kräva en del av sanningen bakom de oerhört orättvist fördelade resurser, som Jordan erbjuder människorna. Vi får inte göra samma misstag.

Ändå kommer vi att behöva ett visst monetärt tillskott. Det är nog väl optimistiskt, att tänka sig, att vi kommer att bli till 100 % självförsörjande, när det gäller t.ex. metaller. Och informationen måste ändå finansieras. Men här rör det sig om bagatellartade summor.

Soptipparna, framtidens råvarukällor, innehåller gott om metaller, som bör kunna köpas till lågt pris. Förädlingen och bearbetningen klarar vi själva.

Ett sätt att få denna inkomst är att behålla t.ex. ett näringställe, som "Grödan", se omslagets 2:a sida, eller någon annan produktionsenhet för riktig mat, som kan säljas genom detaljhandeln. En ytterligare fördel med en sådan produktionsenhet är, att våra uppväxande generationer kan erbjudas möjlighet att stifta bekantskap med samhället utanför, genom att arbeta där en tid och få möjlighet att skramla ihop ett startkapital, om han eller hon föredrar att lämna vår fria kommun.

Den här produktionsenheten kommer naturligtvis

att anpassas till det svenska näringslivets regler och lagar, i vad det gäller skatt, redovisnings- skyldighet o.d.y.

Skatt

Vi i den fria kommunen betalar ingen skatt till samhället utanför. Vi begär inte heller någon hjälp.

Alltför stora skattemässiga resurser läggs på projekt, som vi föraktar. En stor inproduktiv, förlamande byråkratisk apparat. En krigsmakt med allt vad det innebär av människo- och naturfientliga maskiner, en stor, kostsam, militär byråkrati och en förnedrande och nedbrytande anpassningsprocess till militära värderingar av land och liv. Ett socialt program, som snarare är lägnat att följa missförhållanden, än att angripa dem. Ett polislikt system, som motiveras just av de brister i samhället, som vi är på väg att undanröja. Industriella projekt, t.ex. kärnkraftverk, som innebär ytterligare belastning på vårt redan hårt ansträngda livsrum.

I stället kan vi, genom att avyttra en del av vårt eventuella överskott, stödja aktiviteter i Sverige och andra länder, som vi finner konstruktiva.

Energi

All energi, som förbrukas inom kommunen, produceras åtta av oss själva. En på lämpliga energiformer är muskel-, vind- och solenergi samt energi i form av metangas, utvannet genom jäsnings av organiskt avfallsmaterial.

I artikeln, som omnämns under rubr. "befolkningsmängd" sid. 3, presenteras en effektbudget för 800 människor så här:

IN	
	W/person
Metan från avfall	360
El från vinden	500
Solljus för uppvärmning	570
Summa	1430

	UT			
	metan	W/person		
		el	solljus	summa
Industriell verksamhet	115	340		455
Uppvärmning /värmepump/	140			140
Uppvärmning /solljus/			570	570
Transporter	45			45
Jordbruk	30	15		45
Hushållsström		100		100
Operificerat	30	45		75
Summa	360	500	570	1430

Livsmedel

Alle livsmedel framställs inom kommunen. Gränser vi till hav eller finne gode inajövatten, så blir det inslag av fisk i dieten. Omfattas territoriet av stora områden, användbara endast till betesmark, då blir kött en viktig del av matkulturen. Om däremot animaliskt protein inte motiveras av dessa skäl, så blir mathållningen till största delen vegetabilisk.

Den typ av animalisk proteinframställning, som råder i i-länderna i dag, är definitivt oörlig och i längden ohållbar, vilket följande ex. ger en fingervisning om. Exemplet är hämtat ur "Receipt för en fattig planet" av Frances Moore Lappé och uppgifterna härstammar ur officiella amerikanska källor.

- Amerikansk bockap, ej inräknat mjölkkor, fick under 1968 20 milj. ton protein från källor, som människan skulle ha kunnat äta direkt. Härvid återficks 10 % eller 2 milj. ton till människoföda, medan genom detta konsumtionsmönster 90 % eller 18 milj. ton protein gick helt till spillo. Dessa 18 milj. ton motsvarar 90 % av hela världens proteinbrist under ett år. -

Vetenskapen om detta förhållande och viljan att

inte uppta större del av jordens yta, än vad som är nödvändigt för livsappetit, gör att, om flackvatten eller ren botvassmark skapas, vi till största delen kommer att livnära oss av vegetabiliska produkter.

Vid all livsmedelsframställning och -hantering gäller principerna om högsta hygien och största harmoni med den levande naturen. Alltså förkastar vi även all användning av artificiella gödnings-, besprutnings- och konserveringsmedel.

Försvaret

Oftersom vi avskyr våld i allmänhet och organiserat våld i synnerhet och anser att brukandet av militära medel, som argument i möningskiljaktigheter mellan länder och andra intressegrupper, är ett av de största hoten mot allt liv i vår tid, så kan vi inte anse ett sådant medel för försvar av den existensform, som vi själva valt och utvecklat.

Men ett försvar mot aggressioner utifrån måste vi ha. Och det ska vara ett försvar, som uppfyller alla de etiska begrepp, som vi högaktar i fredstid.

Grunden till detta försvar finns just i det faktum, att varje invånare i kommunen identifierar sig med den levande kulturen, som hon själv varit med om att skapa och fortfarande skapar. Hon har där full insikt i kommunens alla funktioner, förstår helt sitt eget deltagandes betydelse för sin egen och sina medmänniskors möjligheter att överleva, är väl orienterad i den eventuella angriparens - i första hand förmodligen de svenska myndigheternas - samhällsreliga problem och önskar inte heller angriparen något ont. Detta är grunden till vårt försvar.

Låt oss nu tänka oss en invasion av vårt territorium. Den sker, därför att någonstans uppfattas vi som ett hot mot några andra, eller att okupationen av vår kommun innebär ökade möjligheter för några andra att klara kampen för sin tillvaro.

I den elementära psykologin får vi lära oss, att

människan identifierar sig med den intressegrupp, som hon tillhör och de värderingar den omfattar. Och alla, som omsluter andra värderingar, utgör ett hot mot den egna gruppens värderingar och därmed den egna gruppen och därmed individen själv.

Vi har alltså uppfattats som ett hot mot andra värderingar, grupper och individer. Det gäller nu för oss att bevisa för angriparen, att vi i verkligheten inte innebär något hot mot någon.

Angriparen är en människa, som blivit inklädd en militär roll och placerats i ett militärt system. Krigsogenom har hennes civila uppfattning om etikens rätt och fel satts ur spel. Demokratien har utbytt mot hierarki. I siktetsfrihet och individualism har trängts ut av blind lydhet och uniformism.

Men bakom den destruktiva, militära rollen finns den nakna människan. Det är till henne, vi vänder oss med våra livsbejakande argument. Argument, som värderas högt överallt i världen idag, även om de tyvärr sällan efterlevs, i synnerhet inte i krigstid. Argument som: Att varje människa har rätt till lika stor del av Jordens resurser, som alla andra. Att varje människa har rätt att söka sin egen lycka, så länge hon inte inkräktar på samma möjligheter för andra människor. Att varje människa har rätt att födas, åldras och dö utan att utsättas för våld från sina medmänniskor. Att varje människa har rätt till den trygghet, som ett vänligt samhälle, med siktet inställt på ett harmoniskt liv i all framtid för alla kan erbjuda. Och att varje människa har rätt att ingripa i alla de beslut, som kan påverka hennes egen livssituation.

Men det räcker inte med, att vi endast säger oss nya dessa värderingar, utan vi måste ärd visa angriparen, att vi lyckas leva upp till dem. Det gör vi först och främst genom att under inga villkor vare sig förbereda eller tillgripa våld mot honom. Inte heller får vi gömmas eller förskansas oss, vilket även gäller kvinnor, barn och gamla. I stället söker vi bredast möjliga, mänskliga kontakt med människorna som angriper oss.

Sedan måste vi ge invasionsmakten en grundlig information i hur vår kommun fungerar. Utan att förtiga något och tills dess att det står helt klart, att vi inte följer någon onskesfull statshemlighet. På detta sätt strävar vi ständigt att avtrubba den visstänksamhet och aggressivitet, som vi blivit utsatta för. Men för att lyckas i dessa försatser krävs, dels att vi är väl förberedda med information om oss själva och förmåga att framlägga den på ett enkelt och kraftfullt sätt och dels att vi naturligtvis talar varandras språk. Och språkfrågan är ett knivigt problem. Vi kan ju inte gärna i försvarsstrategiskt syfte börja lära oss alla de språk, som alla eventuella angripare talar.

Det är nu, som vi kommer in på det kolossala problemet att lösa mänskligheten ur det globala militära gisslet. Det är för vidlyftigt, för att närmare gå in på det nu, men i korthet kan nämnas, att för en icke-våldsmetod, som vår tänkta, ska vara tillämpbar i större sammanhang, krävs att ett syntetiskt språk genom en internationell överenskommelse ska bli obligatoriskt vid alla världens undervisningssystem. Detta språk ska vara mycket enkelt att lära sig och inte innehålla några nationalistiska tendenser. Vilket vet vi inte ännu. Reporanto kanske? Det är en fråga, som ingår i vår utbildningsproblematik.

För den som är intresserad av att veta mer, om hur mänskligheten eventuellt ska överleva det militära hotet, kan en såväl idégivande som saklig bok av Bertrand Russell rekommenderas: "Har människan en framtid?".

Tävlingsmomentet

I alla konventionella skolor är det tävlingsmomentet, som är den stora drivfjädern. Samma förhållande råder även inom alla andra samhällsfunktioner. Industrier, handel, administrationer, privatliv, idrott m.m. Framgångar premieras med skrytbevis, pengar, makt och inträdesbiljett till sam-

hällsskiktet ovanför. Resultatet blir en vertikal indelning av folket, med de mest gynnade i toppen. De som har haft tur, pergar, medfödd socialgruppsplacering, smärthet och hänsynslöshet.

Denna drivfjäder motiveras av, att man normalt flyr ansvaret för att stimulera sina medmänniskor till att tycka, att sådant som måste läras och göras har hög andlig kvalitet och dessutom är nödvändigt i vår strävan att säkra vår gemensamma framtid. Att det alltså av både andliga och prosaiska skäl är tillfredsställande att utforska sitt livsrum och utveckla sitt vetande.

Det destruktiva tävlingmomentet ersätta med konstruktiv motivation inom alla frikommunens områden.

Utbildningen

Utbildningen av oss själva är grundläggande för vilka chanser vi ska få för att överleva. Ändå är vi inte några anhängare av ett egentligt skoltvång. Dessutom anser vi inte, att en människa kan betrakta sig som färdigutbildad, bara för att hon tillbringat en av SÖ fastställd tid i en skolsal. Nej, en människas utbildning är en livslång process, under vilken hon ökar sina möjligheter att överleva både som biologisk och andlig varelse. Insikten härom, i förening med känslan för kollektivt ansvar, skapar de gynnsammaste förutsättningarna för stimulans till ökade färdigheter och ökat vetande hos oss alla, oavsett ålder, kön eller specialisering.

Att lära är att leka. Och att leka är att umgås med verkligheten på ett fantasifullt, dramatiskt skapande sätt. Detta är en naturlig process, som med naturens överlägsna genialitet praktiseras av alla djurs ungar. Det är alltså av barnen, som vi vuxna måste ta lärdom i lekens konstruktiva mekanismer.

Vi, som nu är vuxna, har utsatts för en utbildning enligt ett visst mönster. Detta resulterade i, att vi redan vid unga år blev programmerade att tänka på ett sätt, som mer eller mindre berövat oss

möjligheten till ursprungligt, lekfullt och uppfinningsrikt tänkande. Vi måste alltså med barnens hjälp återuppliva våra möjligheter, att inför ett problem, som kan synas olösligt, låta tankarna vandra hämningslöst i alla riktningar, för att därigenom locka fram nya impulser och idéer.

Att kunna tygla sina tankar och impulser, att kunna tänka rakt, djupt och klart utan att bromsas upp av vare sig hugskott och associationer eller känslomässiga svallningar, är å andra sidan en lika stor angelägenhet för den vuxna människan, då hon medvetet bygger upp sin livssituation.

I vårt samhälle kommer vi att vara väl motiverade till att både lära och lära ut. Undervisning i såväl elementära som avancerade ämnen kommer ännu att erbjudas.

Direkt ska ingen tvingas till att bevista lektionerna, utan i stället görs dom så attraktiva, så att eleverna blir lockade till närvaro. Och blir närvaron låg, så beror det på att undervisningen är fel upplagd och måste omformas. På detta vis blir det ännu de, som har särskild fallenhet för att lära ut kunskap, som tar hand om lektionerna, eftersom andra inte kommer att kunna samla eleverna till dem.

De praktiska kunskaperna inhämtas i huvudsak direkt på arbetsplatserna. Eftersom alla sysslor har samma sociala rang och inga ekonomiska klyftor • existerar, kommer alla arbeten att utföras av människor med direkt intresse och fallenhet för yrket. — Vissa monotona, tröttande och smutsiga sysslor får delas lika mellan alla medborgare. — Några ungar trivs bäst hos takläggaren, dessa kommer antagligen att bli just takläggare. Andra trivs bäst i köket, hos läkaren eller på åkrarna.

Vår tillvaro i den fria kommunen kommer att erbjuda oss en aldrig sinande ström av de mest skilda problem, som kräver sin lösning. Därför måste vi hela tiden öka vårt kvantum kunskap, samtidigt som vi ökar vår förmåga att bearbeta kunskaperna på ett givande sätt. Detta för att klara läkar- och tand-

Läkarvård, metall- och glashantering, energiför-
sörjning, odling, skogs- och trävaruhantering, bo-
skapskötsel, textilberedning och livsmedelshante-
ring. För att bara nämna några arbetsuppgifter.

Därvid gäller allmänt att: - Läkar- och tand-
läkarvård måste gå hand i hand med odling av me-
dicinalväxter och framställning av de ur dem erforderliga drogerna. - Metall- och glasvaror, som för-
brukats, återvinnes. - Energitillgången säkras,
genom att uttömliga källor undvikas. Sålunda för-
brukar vi inte mineraloljor. - Odlingarna bedrivs
med naturliga metoder utan användning av konstgjor-
da gödnings- och besprutningsmedel. Hela tiden
måste största harmoni med den övriga naturen iakt-
tagas. - Skogsbruk och trävaruhantering anpassas
till återväxten. Sten och tegel är ännå förträffliga
byggnadsmaterial. I den mån byggnader finns inom
området vid starten, kan de till en början användas,
för att sedan eventuellt monteras ned för att be-
reda plats åt byggnader, som ger uttryck för vår
egen levande kultur, skapade i strävan att förena
största ändamålsenlighet med känslig estetisk ut-
formning. - Boskapskötsel bedrivs i begränsad ut-
sträckning, eftersom den innebär större ingrepp i
naturen i förhållande till proteinutvinningen, än
vad den vegetabiliska proteinproduktionen gör.
- Textil- och pappersvaror skall hålla högsta hant-
verksmässiga klass. - Livsmedelshanteringen måste
skötas med största noggrannhet och hygien, vilket
blir en förutsättning för att undvika epidemier och
chillsa, utan att använda miljöfarliga gifter.

Lyxkonsumtion

Om någon önskar något utöver dessa för livsuppe-
hållet nödvändiga varor och tjänster, som kollek-
tivets produktionsenheter framställer, så står det
var och en fritt, att själv producera detta. Vilket
gäller även njutningsmedel.

Om någon själv vill jäsa sitt vin, destillera
sin sprit eller odla sin cannabis, så är detta vars

och ens egen angelikhet. Någon lagstiftning här-
emot kommer inte att behövas. En kreativ kultur, som
dessa, uppmärskar inte till bedövande missbruk.

Om ett sådant missbruk ändå skulle uppstå, kommer
det säkerligen att ske i så begränsad omfattning,
att det vid en jämförelse med missbruket i t.ex. det
svenska samhället skulle framstå som helt bagatell-
artat. Inte tillräckligt alltså, för att motivera
en så drastisk inskränkning av de i vår kommun själlv-
klara friheterna, som en lagstiftning mot det. Vår
kultur syftar ju äxå bl.a. till en renare, drog-
friare tillvaro.

Handikappade

Vårt tänkta samhälle är inte till för en klick
supermänniskor. Vi kommer äxå att omfatta somliga,
som är på något sätt fysiskt eller psykiskt handi-
kappade.

Detta är något, som vi ska ha klart för oss redan
från begynnelsen, så att vi inte konstruerar bo-
städer, arbetsplatser, allmänna byggnader och vägar
på ett sådant sätt, att inte alla kan utnyttja dem.

Hos oss kommer även de handikappade, att kunna
deltaga i det normala samhällslivet.

Äldringar

Givetvis kommer vi äxå att ha äldringar bland oss.
Och vi, som idag är unga, kommer vad det lider att
bli gamla, dvs. erfarna och kunniga, men äxå i viss
mån med nedsatta biologiska funktioner.

Till skillnad från konventionella samhällen kom-
mer vi dock att göra det möjligt för gamla, att
leva ett tryggt och meningsfullt liv i sina hem och
i gemenskap med sina familjer, sin avkomma och sina
vänner, ända tills döden kommer.

Några älderdomshem kommer vi alltså inte att ha.
Gamla människor har rätt att sluta sina dagar i sina

egna hem, mitt bland sina vänner och frakterna av sitt livsverk. I den mån gamlingarna inte kan klara sig själva, är det med glädje, vi hjälper till på alla önskvärda sätt för att underlätta tillvaron.

Kommer några av oss däremot överens om, att vi på vår ålders höst borde flytta samman under samma tak, då är det omgivningens självklara nöje och skyldighet att hjälpa till med erforderliga byggnadsarbeten.

Lagen

Vi får inte göra misstaget att konstruera en lag, som - liksom den svenska - är åtkomlig endast för en handfull högt utbildade juridiska experter.

Våra grundlagar antas gemensamt och efter grundliga diskussioner. I princip bör de dock vara så kortfattade och enkla, att det minsta barn kan förstå dem. Och de bör innehålla en del av det, som sagts nu: Territoriets gränser är deffinitiva. Produktionsmedlen ägs kollektivt. Allas lika möjligheter att påverka det kollektiva beslutsfattandet, förverkligat genom stormöten och genom att var och en endast kan representera sig själv. Pengars värdelöshet inom kommunen.

Förutom det som står enkelt och klart formulerat i grundlagarna, ska inte någon lagtext behövas. Hela det komplex av lagtexter och prejudicerande fall, som dirigerar svenskt rättsväsende, ersätts hos oss av en levande, alltid aktiv kultur, som, så fort några rättsfrågor uppstår, intensivt och konstruktivt behandlar dem, i enlighet med vår ständiga strävan att förbättra villkoren för oss själva och allt annat liv.

Konventionellt rättsväsende är genom sin komplicerade natur oåtkomlig, diffus och omöjlig för gemene man att identifiera sitt eget moraliska tänkande med och inbjuder därför till övertridelser och kringgåenden. Härigenom behöver inte medborgaren nödvändigtvis komma i konflikt med sig själv,

då hon bryter mot lagen.

Vårt rättsväsende däremot är representerat just i vårt eget tänkande, är identiskt med våra egna uppfattningar om rätt och fel. Lagen är således inbyggd i oss själva. Står vi i begrepp att bryta lagen, måste vi samtidigt göra övergrepp på oss själva.

När vi gjort något, som strider mot vårt rättstänkande, ska vi handla som vid aggresionsyttringar utifrån mot frikommunen. Dvs. inte tänka på represalier, vilket är destruktivt handlande, utan istället inrikta oss på, att först försöka förstå varför det inträffade inträffade och sedan koncentrera oss på uppgiften, att förklara det eventuellt felaktiga i vederbörandes handling.

Det kan ju så mycket väl tänkas, att vederbörande handlat impulsivt och oöverlagt, under affekt, som fallet ofta är vid mord, och efteråt känner en fruktansvärd ångest. I så fall gäller det för omgivningen att skänka erforderligt stöd, så att vederbörande inte bryts ner moraliskt och själsligt.

Det är enligt vår uppfattning den enda realistiska möjligheten att undvika mänskligt och samhällsligt förfall. Domstolarna blir härigenom överflödiga. Rättsfallen blir en kollektiv angelägenhet, som, liksom andra kollektiva angelägenheter, får diskuteras och lösas, som dem.

Nu

har du tagit del av våra framtidsplaner, enkelt skisserade. Mycket återstår ännu att diskutera.

Vi förmodar, att det redan nu finns tillräckligt många människor, som vill arbeta för frikommunen, för att den ska kunna förverkligas.

Därför uppmanar vi nu alla er, att kontakta oss, så att ett kontinuerligt samarbete kan upprättas. Härigenom kan vi nämligen nå den styrka, som projektet kräver.

AV DE GRUNDLÄGGANDE KRÄV, SOM ALLA
MÄNNISKOR HAR RÄTT ATT STÄLLA PÅ SIN
LIVSMILJÖ. KRÄV SOM INTE FÅR INNEBÄRA
NÅGOT HOT MOT NATUREN SOM HÉLHET
ELLER INKRÄKTA PÅ DEN OMGIVANDE MÄNSK-
LIGHETENS OCH DE EFTERFÖLJANDE
GENERATIONERNAS MÖJLIGHETER ATT
ÖVERLEVA UNDER DRÄGLIGA FORMER.
DÄRTILL BEHÖVER VI PENGAR, OCH INGEN
LITEN SUMMA. MARK BLIR ALLT DYRARE OCH
DESSUTOM SVÄRARE ATT ÖVER HUVUD TAGET
KOMMA ÖVER. VI BEHÖVER NATURLIGTVIS
ÅXÅ NÅ KONTAKT MED LIKASINNADE. PRO-
JEKTET ÄR SÅ SVÄRGENOMFÖRBART, ATT
VI MÅSTE KRÄVA DET YTTTERSTA AV OSS
SÄLVA, OM VI SKA HA DEN MINSTA CHANS
ATT LYCKAS.

ALLA SOM VILL LEVA MED OSS I DEN FRIA
KOMMUNEN KÄNNER SIG KANSKE INTE
TILLRÄCKLIGT STARKA FÖR DET KRÄVANDE
FÖRARBEDET. DET INNEBÄR INTE, ATT NI
SOM KÄNNER SÅ ÄR MINDRE VÄLKOMNA,
NÄR OMRÅDET STÅR KLART FÖR INFLYT-
NING. I SÄLVA VERKET VORE DET

SÄTTNINGEN I BEGYNNELSEN FICK OCH
SAMMA SAMMANSÄTTNING, SOM DEN
SVENSKA BEFOLKNINGEN I HELHET. ÄVEN
I AVSEENDE TILL T.EK. KRIMINELLA,
HANDIKAPPADE OCH MENTALT STÖRDA. SKÅLET
ÄR, ATT DEN FRIA KOMMUNEN ÄVEN SKA
KUNNA FUNGERA, SOM ETT EXPERIMENT-
SAMHÄLLE, VARS MED OCH MOTGÅNGAR SKA
GÅLLA FÖR SVERIGE I STORT, EN SAMHÄLLS-
PROTOTYP, SOM, OM DEN VISAR SIG HÅLLA
VAD VI HOPPAS, SKA VARA REPRODUCERBAR
ÄVEN FÖR SVERIGES ÖVRIGA BEFOLKNING.
VI HAR ALLTÖR MÅNGA SVÅRA HINDER
ATT ÖVERVINNA OCH DET ÄR ALLS INTE
SÄRLVKLART, ATT VI KOMMER ATT
LYCKAS. MEN MISSTRÖSTAN ÄR EN
ELÄNDIG FÖLJESLAGARE OCH VI
SPOTTAR I NÄVARNA...

Detta är ett faksimil efter en kopia som Bosse Katten hade sparat. Originalen utkom 1975. En nyutgåva av skriften kan bli aktuell om det finns efterfrågan.